

maa jeg sige, at jeg nævnede det ikke paa anden Vis, end at jeg sagde, at der intet Skibbrud var. Man skulde sandelig tro, naar man hører saadanne Taler, at det var en Statsbankerot. Og hvad er det saa? Det er ikke andet end, at vi i dette Finansaar staar overfor en udækket Udgift, ingen har kunnet forudse, heller ikke Finansministeren. Man kan godt hæfte det paa mig, men jeg tager det med Sindsro og med god Samvittighed, fordi det var ikke muligt at forudse, at Indtægten vilde svigte og Udgiften stige i den Grad, den har gjort. Men Skibbrud, Statsbankerot, hvor vil man hen med de Ord? Der vil den 1. Marts, hvis dette Lovforslag vedtages, hvis det ikke af politiske Grunde, af ganske uvedkommende Grunde standses, være fuld Dækning, og man vil roligt kunne arbejde videre, man vil oven i Købet have en meget betydelig Kassebeholdning. Jeg har vel Lov til at sige, at det vil være en 120—130 Millioner, under Hensyn til, at vi altsaa med dette Laan dækker alle Udgifterne og har ogsaa i disse 120 Millioner Penge til Tab, som maaske kommer og maaske ikke kommer. Det er jo mange Gange blevet oplyst, og alle ved for Resten, at man slet ikke kan bedømme, om der kommer Tab eller ej. Men dette kan dog ingen kalde en Kalamitet, dette kan dog ingen kalde finansielt Sammenbrud — saadanne Ord har jeg ogsaa hørt. Nej, men hvis Lovforslaget ikke bliver vedtaget, hvorledes staar saa egentlig den Regering, der da kommer? Thi der er jo ingen Tvivl om, at Regeringen ikke kan blive siddende, naar man nægter den Midler til Statshusholdningens Førelse. Den sidste Februar udløber Overenskomsten med Bankerne, og den nye Finansminister maa slutte en ny, naar han kommer, og først skal der jo dannes en Regering o. s. v. Alt dette skal jeg lade ganske ligge.

Men hvis man ønsker, at der intet finansielt Brud skal ske, saa er det jo egentlig ikke Vejen at forkaste dette Lovforslag. Det har de to Partier i Folketinget indtil nu været enige om.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde, at jeg ved Forhandlingen om Lovforslaget om et Statslaan paa 60 Mill. Kr. i Juni Maaned 1918 havde erklæret, at det var nok, at jeg bestemt havde udtalt, at det var nok. Jeg er sikker paa, at jeg ingen Sinde har povet mig til saa bestemte Udtalelser. Jeg har aldrig kunnet regne med andet end den foreliggende Situation. Der var, den Gang Finansaaaret 1917—18 udløb, vel den rige-

ligste Kassebeholdning, som nogen Sinde den danske Statskasse har haft. Dette har jeg den Gang sagt, og dette var rigtigt, og jeg kunde jo ikke sige andet end det, som var Tilfældet. Ikke desto mindre blev det mig kort efter klart, at man maatte optage et Statslaan for at komme Finansaaaret igennem, et Statslaan paa 60 Mill. Kr. Jeg mødte ogsaa den Gang den Indvending: Ministeren har jo sagt, at der er Penge i Kassen, hvorfor skal vi saa gaa til at søge Laan? Jeg kom med det saa tidligt i Finansaaaret, som jeg overhovedet kunde, nemlig da den nye Rigsdag var valgt og kom ind. Jeg siger ikke dette for at undskylde mig, for jeg mener ikke at have Undskyldning behov, og jeg har ikke i Sinde gøre Afbigt eller sige noget: „Pater, peccavi“. Jeg har ikke syndet, jeg har paa ethvert Punkt netop sørget for, at Midlerne kom til Stede, naar de skulde være til Stede. Midlernes Udgivelse har jeg naturligvis haft mindre at gøre med, ogsaa end en Finansminister ellers har, for som sagt: Trykket var saa stærkt, at det maatte besvares med den Udgift, som Befolkningens og Samfundets Krav nødvendiggjorde.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Piper) mente, at jeg var blevet overrasket ved den store Udgift, som der altsaa var kommet i dette Finansaar, og det ærede Medlem har for saa vidt Ret, som jeg jo ikke kunde forudse dette. Derfor var det altsaa, at jeg først omkring Jul og Nytaar ved, om jeg saa maa sige, Opgørelsen af Kassen kunde faa konstateret, at Udgiften voksede i langt større Grad, end det havde kunnet forudses. Hvorfor? Jo, f. Eks. fordi de arbejdsløses Tal voksede til det dobbelte i indeværende Vinter af, hvad det var i den foregaaende, og f. Eks. fordi Indtægten af Smørordningen ganske svinder bort, da der intet kan udføres. Hvis man nu vilde sige til mig: Ja, dette skulde man have forudset, og jeg skulde i Forvejen have skaffet Midler til at møde det, vil jeg dertil svare: Hvis jeg allerede i Oktober Maaned, uden at nogen den Gang kunde paapege, at Midlerne var nødvendige, var kommet med Forslag f. Eks. om et Statslaan paa 100 Mill. Kr., ja, da tror jeg oprigtig talt, at den høje Rigsdag var blevet endnu mere overrasket, end den er i dette Øjeblik, over, at Finansministeren vilde kræve ind, før Udgiftens Nødvendighed var godtgjort og derved Indtægtens Tilvejebringelse nødvendiggjort. Jeg har altid mødt dette, at jeg kom for tidligt med mit Krav om Indtægtsfrem-